

blev Resultatet? At et Par hundrede Tusinde Kroner ødedes bort til Jugenting, at mange Familier søgte til Assistenthuset, at mangen brav og dygtig Mand, som Intet ønskede hellere end at samle en lille Spareffilling til Vinteren, fik et peremptorisk Forbud mod at gjøre det, og at endelig, da Vinteren kom, denne i og for sig mørke Tilstand var bleven ti Gange mørkere. Alt dette, siges der, er Arbejdsherrerne's Skyld. Hvorfor? Fordi de ikke vilde indlade sig paa de opstillede Fordringer. Nu spørger jeg de ærede Medlemmer, som færdes ude paa Landet, om: naar de Arbejdere, som de Herrer Gaardmænd benytte, kom til dem og forlangte 2 til 3 Gange høiere Løn end den, der nu gives paa Landet, som Minimumsløn, om de Herrer Gaardmænd saa vilde indlade sig derpaa, eller om, naar Arbejderne paa Landet forlangte en sliq Løn, og de Herrer Gaardmænd sagde Nei, saa Nogen vilde sige, at det var Gaardmændene's Skyld? Nei! man vilde sige, at det var Arbejdernes Skyld. Arbejderne ere i Danmark, som de altid have været, brave og villige Folk, der holde af deres Dont; men det er de Herrer Ledere, som føre dem paa Vildspor, for at kunne flytte ned! fra Kvisten, hvor En skal have sagt, at han tidligere boede, det er dem, der gjør sig en politisk Forretning af Agitationen, af Uroen, der fremkaldes, det er dem, der bære Skylden, og ingenlunde Arbejderne selv. Seg gjentager, at Arbejdsgiverne ikke en eneste Gang ere optraadte aggressivt; de have holdt sig passive, men der er stillet bestemte Fordringer til dem om Herredømmet over og Ledelsen af deres Virksomhed, som Ingen vil kunne finde sig i. Hvad vilde man sige, hvis enhver Husherre skulde tvinges til at modtage eller affædige den Pige eller Karl, som skal tjene eller har tjent i hans Hus? Det er der dog sikkert endnu Ingen af de Herrer, som vil gaa ind paa. Derjom dette Princip skulde opretholdes, maatte vi jo komme saa langt, at vi skulde spørge Jagforeningerne, hver Gang vi vilde fæste en Karl til at bærte vore Støvler, om han maatte faae Lov dertil. Det vilde endog være for meget at sige, at den, som ikke fæster det Dyende, man vil paatvinge ham, er Skyld i, at der findes arbejdsløse Tjenestefolk. — Det er den første Bemærkning, som jeg vil gjøre. Den anden Sag, som ogsaa bragte mig til at begjære Ordet, er bleven saa fylldig besvaret af den ærede Krigsminister, at jeg kan nøies med kun flygtig at berøre den. Det ærede Medlem sagde, at

Regjeringen anglede ved sit Forslag; den ærede Krigsminister har svaret derpaa, og da Svaret var saa fylldigt, som det var, behøvede jeg, som sagt, ikke at tilføie Noget. Men naar jeg dog gjør det, er det, fordi jeg ikke vil have, at det skal hedde sig, at Regjeringen forsvarer sin egen Sag. Nei, det Ord „angle“ skulde det ærede Medlem vogte sig for at bruge. Af hvad Art ere alle disse Tilfælde, som vi have set i Marenes Løb under vore vanstelige politiske Forhold, hvor det andet Things Flertal og de Herrer paa den anden Side trods Visnepolitikens Fastslaaen ere gaaede udenfor Visningen? Det er alle tilhøbe Tilfælde, hvor de Herrer's Meningsfæller have haft Fordel deraf. Den vidtberømte Station ved Lou falder i denne Retning, de bekjendte Kroner pr. Tønde Hartkorn ved Sindsfygeanstalterne ere atter et Bevis herfor, og vilde man lede Sagerne igjennem, vilde man kunne finde adskillige flere af den Slags. Kalde de Herrer det, at man søger at afhjælpe den Nød, der er fremkommen ved Skrue, Striker og Visnepolitik, for at angle, hvad vil man saa kalde det at fremkalde den Tilstand, som de Herrer have fremkaldt, og saa gjøre Undtagelser deraf, uden for at angle, eller langt mere: at kaste det store Net ud efter Meningsfæller?

Madsen: De Bemærkninger, som det ærede Medlem for 11te Kredts (Clausager) fremsatte om Skrue, ere jo iøvrigt allerede saaledes imødegaaede, at jeg kun vil tilføie endnu en Ting. Det lod til, at det ærede Medlem troede, at det var Arbejdsgiverne, der uden videre havde sat Arbejderne paa Døren. Nei, Arbejderne havde først gjort Skrue; thi der er Noget, der hedder delvis Skrue, som begynder et enkelt Sted og saa fortsættes, og det er vitterligt, at det var en saadan partiel Skrue, som de havde begyndt for at fremtvinge Ophjælpsen af deres Krav, hvis Bestaffenhed allerede er fremhævet; det var derfor en Skrue, de begyndte, og det var den, der foranledigede Nødværge fra Arbejdsgivernes Side. — Saa sagde det ærede Medlem, at naar man iagttag og Rimelighed og Billighed fra alle Sider, blev man nok enig. Ja, det tror jeg ogsaa; men det er beklageligt, at den gode og brave Arbejder er prisgIVEN Fører, som ikke ville iagttage Billighedens Krav, men opstille høist urimelige Fordringer, som ingen Arbejdsgiver kan gaa ind paa, og det skulle de Herrer Arbejdsgivere, som have støttet denne Strife, maastee nok ved Velighed erfare, hvis de selv personlig skulde blive Gjenstand for en saadan. Saa sagde det ærede Medlem, at en af de Bemærkninger, jeg